

Cat
416

NO 416

Divan-i-Farhat

۴۱۶

دیوان فرحت

(۵۵۴۱)

دیوان فرحت

DI VAN-I-FARHAT

دیوان نثری

Divan - i - Farhat

بسم الله الرحمن الرحيم

بسم الله الرحمن الرحيم

کجا بسین ایسا کرو اوس محبوب کا
ہو دور و چند حسن نہم لقا کا
دور ایسے کتب لطائف لب اگر
دیکھو کو مکر و ظلم جہان کی سیر
ستارے بھانگی غائبش بہ بخت
نہر سی زخم سنبہ ہر دم رکھی پروردہ
رہی مگر سر نہ کجا ابر نہ رکھی
ہو کہی نہدی سی و موف لقا کا
ہو تو تر حور و سبیر و فانیات کا
ہو نہ تو مہر و سالت تاب کا
نکھتہ لب لطیفی عالم بہ جواب کا
ہو کوئی ہو نہ سی موج شراب کا
ہو لطیف و نہ ہر ترقی و مہر حجاب کا
و نہ سر ہی نہ مہر و مہر سیحاب کا

3
 سینه شمع است ز آتش بری ز جفا
 ز قوت زنی که ز نفس را کما
 در باهر آید بر سر می چشم نهی و بکینه
 زدنش نهوا ز برگی از من حساب کا
 سلف من نه ام بیشتر من هم ایام و دل
 همه من نهی نوین باهی ز کسلی شربت کا
 زده که نه سینه ز کسلی من هم
 زدنش کیون نهو در سوال و جواب کا
 بخت ای می می که هر کس می نهی
 کیا بود کا حار و لکا حار و کس کا

سرانه سر جو رو منی و جبهه منی
 بهار کبای می نموده حاله شباب کما

چها سنان ز جبهه منی و کس کما
 نهی سوچه آتش و کس کما
 شوق ز کس کما و کس کما
 ز می و صورت زرا حسن جسم و کما
 نهی لطف و نور و کس کما
 ز کس کما و کس کما
 نهی منون کس کما و کس کما
 چمن دلی ز کس کما و کس کما
 بزم ششم و کس کما و کس کما
 چمنی کما و کس کما و کس کما

چنان رسد ملک جهان و محمود نبی
 باطله سی چراغ بدختره کج کو
 اسکو سی مریز به آنا هر دو نبی
 دهنه بر کافوت یمنی رو کا ظهور نبی
 نو به جود و سک فتنه عالم آتیا با نبی

روح بنیاد کا پہلا کتاب تصور نہیں

کول صرف داد، رکت سمنه کباب
 جاکار اور کبابی و شنبه و کدو و
 جوشنی تکه دار و عدس و کوسم و حبیب
 کوسم و شنبه و عین و حبیب
 دین و جوشنی و کدو و کدو و کدو
 راست کی نم و کدو و کدو و کدو
 رکت کبابی و کدو و کدو و کدو
 کدو و کدو و کدو و کدو

روزگار که کجا خود فرستد آن

بهرای مردم پیشه که کجا

همو مردی که خوشتر به چشم بر آید	لکه کام که دل که شود باین کار آید
نه بی دامن دلدار نکست عیار آید	هو آن خوش بر چرخ که نه می آید
بهار خفت دمان مرده اکثر کا	بر ما اوس کوی بی بدر که نه می آید
بنا دامن بی کس کوی که نه می آید	کما تر فضا به دم نه می آید
چهار اوست که نه می آید کس کوی	شاید کوی که نه می آید کس کوی
قدم برکت بر کوی در بر خود نه می آید	بیت هم و لب و دمان بر خود نه می آید

کرد بر باد رحمت که کوی که نه می آید

کود او و غم می کوی که نه می آید

فصل است به طلبکار صفا کا	منه بر به لبه بر و حلا کا
عقل بر تو ز فطرت بر سر نه می آید	رسم بر هم می چشم نه می آید
هم کس که نه می آید کوی که نه می آید	خود نه می آید کوی که نه می آید
مانند رسم او نه می آید کوی که نه می آید	منه بر خود نه می آید کوی که نه می آید

مهر آید

سرمه را در این محراب بوی گلستان خوش	کلی من نه نماند که گلبانور سبک کا
دختر بدست مرا بیدار کن منی بوی گل	منی حریفه بوی گلستان خوش
نی که کلبه بوی گلستان خوش	هر کوی منی خوشتر از گلستان خوش
بیدار شو بوی گلستان خوش	ایل را که مرا سدا دلستان خوش
هر کوی منی بیدار شو بوی گلستان خوش	کلی بوی گلستان خوش
بیدار شو بوی گلستان خوش	فادرم منی خوشتر از گلستان خوش
و آنسی بوی گلستان خوش	عفی که کلبه بوی گلستان خوش

کلی بوی گلستان خوش

بوی گلستان خوش

شور بوی گلستان خوش	منی بوی گلستان خوش
دلی بوی گلستان خوش	منی بوی گلستان خوش
توبه بوی گلستان خوش	منی بوی گلستان خوش
راه بوی گلستان خوش	منی بوی گلستان خوش
جای بوی گلستان خوش	منی بوی گلستان خوش

خاک سر و سگی که چون نور بر آید
 این بر بوی خوش حاصل می شود
 دم سر و سگی که گوشت و پهن است
 نه خوراک و نه کار خوراک حاصل می شود
 دور که از سر زین فکر معنی نمی شود
 سدره باره به اندیشه حاصل می شود
 جو در پی براد جلالت کوب نیست
 جانی و دانی حرم قدس می دانند
 میری قهر می کند که کاه و کورده
 این ملک سگی که در پایک می خورند
 داغ جانان بهیچ هم نیاید این سانه
 طردگی اسل به سر و سگ می حاصل می شود

بهر دایره طبع منرا صواب نیست
 هم بهر حال کمال از حد نیست
 اینی جام یک باره به نور بر آید
 در پس حجاب است نور از آب نیست
 در بهی هم بهی خبر دلی سانه دلی
 به دل و کوی که سر طبع بهی و آب نیست
 بین نهی هم شرارت قیومی سانه دلی
 هم بهر حال که جگر به آب نیست
 زیاد بود که شورید که کاه می ران
 کوه هم کاه و هم آب نیست
 در حجب کلمه می کردن و صوف کسان
 بهر دایره و سر شور کاه و خوش آب نیست

در کینه بد و بدی که بر دل سپید چمن
چند کله از اوطاف و عزت سر خایه ها بکشد
بسیار مکتب از خبر بر کشم خانه ها
رو در دوشی بر شیب و بوی سالی بکشد
در از صلا ایستاده ز غایت و سر تم غایب کرد

تند خورده تو با تو نهان جفا می بکشد

دام سحر و دشت چو در کالاسه ها	تم نه تر جوب و در احوام خایه ها
شور و خدای سحر به تمام خایه ها	و به بی بادی نه چو در و در و در
راه گم را در می بکشد قتی به بکشد	که طواف کعبه که طرف در می بکشد
جلای که می دلی کو در شیب و در ششم	قلب ایستاده دل بردانه نه
سوز سر و سیکار که در سر و در	آن به بوی می مر و دلی ایستاده
نام به جفا نه لک و لک و لک و لک	و لک و لک و لک و لک و لک و لک
که بر باد و بوی او نه بکشد بده	ایستاده در می ایستاده و لک و لک
خوب و کبری می چون می بکشد	کام به بی ایستاده و لک و لک و لک
هم در بر کعبه ملا نه بکشد	و لک و لک و لک و لک و لک و لک
حاکم ایستاده و لک و لک و لک و لک	

عالم

حاصل اسل فرم کانی وجود و بر ابدیت
 گوی لاش بر لاش و سکا کو کرلا ہوگا
 ہو اگر منعی و پیر خاکی کب ہوگا
 بر آید کھن جلوزی با برک ہوگا
 حلق الوار سکی رنق افق مژد ہوگا
 شد و منی خاکی کو در صانع ہوگا
 جلد مسر کیمی بر کف فصل موی ہوگا
 کبھی نرنگانی بر لوی کب لوی ہوگا
 بود و بود کو خج حلقه حلقه ہوگا
 ندر و ستر کیمی کب لوی کب لوی ہوگا
 نر اشق رب بر روی گلکار ہوا ہوگا
 خج آب جلم تو خاکی جانور ہوگا
 تپنی بود دل سیر کیمی حلق
 سوز کب لوی بری خاکی بر روی ہوگا

بہر طور سر سر منی اب کم سنا ہوگا
 کب تر قصور از انسانی و تو علم ہوگا
 نبایک کو نذران و کب نذران ہوگا
 چکا جو کو نذران شمع بر آید ہوگا
 بر نذران کیمی کب لوی کب لوی ہوگا
 علم کب کب کب کب کب کب ہوگا

گنج حیات کو سیر و مدار کو مدد اجاب و صلیک

پروم نیا سر شکر گشتیانی کا	اس بو سنا بھی کہ ہم دخل حوالی کا
گشتیانی جو کو بد بان نہیں تھی	مکو نہ جس میں کل با کھ دکان کا
جوں ہم ہم مل سے متصل یہ	کیا جو جہ سے ہم مل سے مل طمان کا
سبح ہم غنیمت ہزار رالی سب جہت	آب کی ہوں آواز دم کو کھ شکر کا
کار کھسک لکھ مر لکھ مر د لکھ لکھ	الشع ہی ہوں کشتہ اوس شکر کا
دینے ہی نہ نہ سو شکر دوش دی	آب سے کھ کھ سنا نہ لکھ لکھ کا
جامہ اس کا نہ رہن مبر	شاکہ و دق جھکو دینا و بر جان کا

داعی سے نہ ایمان و نہ ہر گز

وہ جو حق کو کہانی بو سنان کا

جس کھلا باغ میں شکر جفا کا لکھ	ہم کو ملا باہر گشتیانی و فدا لکھ
ہل راکھ ہر ماہر لکھ	نہو راکھ سماں سماں لکھ
نکھل ملنے بر لکھ جو راکھ	وہ ملنے نہ کھ لکھ جو لکھ
انہ لکھوں سر جہت میں ایمان اصل	وہ انہ لکھوں سر جہت میں ایمان اصل

لکھ

دل منم که در لبش دل سحر است انسو و دشت است مدد کار است
 کجا نماند هر چه در راه او و هر جا که شود در هر حال و هر جا که در راه او
 کعبه محمدی است به یاد او که در هر جا کلام بیانی بخوبی کند بر شهادت
 دانه و دانه بی خبر از هر جا که بدست او هر چه در راه او است

دل من است نویسنده هر کس که در دشت

نقشه می کشد که بی خبر از هر جا که

بفرستد که در هر جا که در راه او منت و در هر جا که در راه او است
 و در هر جا که در راه او است شیخ او که بی خبر از هر جا که
 و در هر جا که در راه او است حسی است که در راه او است
 کعبه بی خبر از هر جا که در راه او راه او که در راه او است

شکوه است که در هر جا که در راه او

سر کشتن است که در راه او

و در هر جا که در راه او است هر کس که در راه او است
 هر کس که در راه او است از راه او که در راه او است

ورسیده به سیری کجی سر لکوم
 الهی حسنی نرا سیر در دریا
 قریب جود بر او کز شش سر حاصل
 عین کلاه سکه لور کور در قعد
 منت هر پستان جام می محبت
 ده انگشت دهن هر سر در را
 مستحق جان بیست آفرین میجا
 اسفند بستانک انام در را
 کبوتر جودش کیهان کوسل جودش کو

منت هر آفرین جودش در صورت نرا

دل و بار و دل در درد کجی عین کلاه
 سینه نیا جکوفه دشت منت کلاه
 بوی کعبه با سکه کبوتر کجی حال
 کلاه عین عین سینه کعبه سر در
 آب کبوتر عین عین دود کوار مر
 جگر و دل عین عین کجی کجی
 کاشی جود کلاه کعبه کجی عین کلاه
 دانه کعبه کعبه عین کعبه کعبه
 سنج بر بوی کعبه کعبه کعبه کعبه
 خازنه کعبه کعبه کعبه کعبه
 دی تو جود کعبه کعبه کعبه کعبه
 کعبه کعبه کعبه کعبه کعبه

راند کعبه کعبه کعبه کعبه کعبه

کعبه کعبه کعبه کعبه کعبه

تم من نو دینه ایا انوین ترنگ	بکون کار و عیال بیت کبر و رنگ
لایب اولک بونیک در نوار رنگ	انگه وین در بر باد وین جگر رنگ
پیکه مواع اوین سیکل من یک	صیح صیح و ده و ده در رنگ
خاک اوین اسنای فدل و کفنگ	آب گور من پی بکون کس و رنگ
پیشتر لود و کس و خال من یک	فیل و عیال من پی بکون خط و رنگ
بهار من خاکی ایا و اسد لایب من یکون	ایا و کون زکات و برال کبر رنگ
نوت تر و کما لکست کا عالم	رو و کس شبنم ابر و چشم تر رنگ
شبنم کوبال سیکل و کس و عیال	مکم کونکام نم نم و کور رنگ
لینج نونک و کرام لکدم من سیک	و کونال صحت با لوم و کور رنگ
کرم من من سیکل و کور و کور و کور	
و کور من سیکل و کور و کور و کور	
نبر کس و کور و کور و کور و کور	و کور و کور و کور و کور و کور
و کور و کور و کور و کور و کور	و کور و کور و کور و کور و کور
و کور و کور و کور و کور و کور	و کور و کور و کور و کور و کور

[illegible]

انکسین رن و نه دیم جو سید	نجد انظر آیت حسن رنگ صفا
دو سحر که کباب خورده سحر	بانهی گسین کنایه چه کما
کبابا اربع غمی سحر کور کینه	خوش سرتیاز دور جلا و بناگاه
نور کلاه خنده اشانی سحر	نات بدلی سحر صحرایک لکام
نیکو چهره لایق لایق سحر	مخو رنه و کباب نایه دور سیاه
نویان شمع سحر لایق سحر	انگام کبابی لایق سحر

بی انصاف و کینه صواب است

و حق کداری روحی می کوی بجاگاه

در الفی کوه سر بار چنگ	جنس سحر و کینه کور و کینه
بش جان سحر و کینه	رین کور کینه سحر و کینه
بمنه جان هر کوی سحر	سحر کینه سحر و کینه
شیخ سحر کینه سحر	سحر کینه سحر و کینه

عبد کوی سحر و کینه کوی سحر

و سحر کینه سحر و کینه

عبد کوی

در آید از طوطی کوچه چو در چو در	حدیث یکدم نیکو کار سر برین بر چو در
بسی که در سر قافله بر سر چو در	کی نیکو کار سر برین بر چو در
مراد از یکدم کی در چو در	صحت سر برین بر چو در
از سر قافله در چو در	کانت نیکو کار سر برین بر چو در
نه از آن کو که سر قافله در چو در	عالی سر برین بر چو در
خودم سر برین بر چو در	لایع وصال سر برین بر چو در
بی یکبار در کوچه چو در	کس سر برین بر چو در
بی نماند در کوچه چو در	حاصل سر برین بر چو در

و یکبار نماند در کوچه چو در
فروخت که یکبار نماند در کوچه چو در

چاه سر برین بر چو در	و در بنیان کار اپنا کو در اکب
چون در کوچه بی و نام سر برین بر چو در	لایع کانت نیکو کار سر برین بر چو در
لایع سر برین بر چو در	خاک سر برین بر چو در
در سر برین بر چو در	جس سر برین بر چو در

دل زبج کسی از من است سحر کا کعبه می رود و میزند کعبه را کی
 حشر و بد از من میزند کعبه را کی کعبه می رود و میزند کعبه را کی
 معرب و عرب که میزند کعبه را کی کعبه می رود و میزند کعبه را کی
 بهانه که میزند کعبه را کی کعبه می رود و میزند کعبه را کی
 دانی که میزند کعبه را کی کعبه می رود و میزند کعبه را کی

گویند که میزند کعبه را کی

بهر تو منور می شود کعبه را کی کعبه می رود و میزند کعبه را کی
 هر چه میزند کعبه را کی کعبه می رود و میزند کعبه را کی
 سبک انگیز میزند کعبه را کی کعبه می رود و میزند کعبه را کی
 آجگاه و دهان کعبه میزند کعبه را کی کعبه می رود و میزند کعبه را کی
 حسن میزند کعبه را کی کعبه می رود و میزند کعبه را کی
 رقص میزند کعبه را کی کعبه می رود و میزند کعبه را کی
 رقص میزند کعبه را کی کعبه می رود و میزند کعبه را کی
 رقص میزند کعبه را کی کعبه می رود و میزند کعبه را کی
 رقص میزند کعبه را کی کعبه می رود و میزند کعبه را کی

کعبه را کی

بسیل رسکو کجا و در دوش و ریا بگو

خبر دل شکر مار لعل آرد چو کجاست

خوبال شور بار بار ای کبریا

دور و دین سر نهادن روی کجاست

هر کجا بی و طوفانم و سحر سیا

تنبلی و طراب می و کجاست

لعل و عرق کانه کجاست

ز شمع شمع کجاست

همه کجاست

دانش و نقد جانم کجاست

همه کجاست

نعلانی می زاریدیم و کجاست

هر کجاست

لک و گیس و کجاست

همه کجاست

مذوران هر کجاست

همه کجاست

و البته و ملای و کجاست

همه کجاست

طری کر طر فلک کو بی سالی لاکھان
 اصفانہ جو کجا بد کثرت سر کر یک آه
 کیا کیا جو غنیمت لاکھان او کو بر سریم
 نامہ جام طالب بد کو کجا سر سیم
 آئے لاکر سرری آتش ہی سیم
 بران جس کو شمشیر دل ملی
 او مل بادشاه کو لیکس کجا بیایا
 پوشیدہ و اردل کو بر حیدر بیایا
 ہم جیم کی لکھان سرری بیایا
 بخش کر لودل دل سرری بیایا
 اس کو لال شکر و لیس کر حلال بیایا
 اندر صافی غنیمت کجا لکھان

بر لکھان سرری کجا لکھان سرری فرحت

بصورت بد و سرری کجا لکھان سرری لکھان

نندینش لکھان کجا لکھان سرری لکھان
 ی صافی کجا لکھان سرری لکھان
 نقد کجا لکھان سرری لکھان
 جب ہو منظور کجا لکھان سرری لکھان
 خورشید و کجا لکھان سرری لکھان
 لکھان کجا لکھان سرری لکھان
 کجا لکھان سرری لکھان
 کجا لکھان سرری لکھان

سکے احوال دل خرع و زو کجا لکھان

سجوا فرحت کجا لکھان سرری لکھان

لکھان سرری

نموده است بهر شایسته زین
 و این صحرای در جاده ای
 و این گشته ای و این روز فصل بار
 و این گشته ای و این گشته ای
 و این گشته ای و این گشته ای
 و این گشته ای و این گشته ای

و این گشته ای و این گشته ای
 و این گشته ای و این گشته ای
 و این گشته ای و این گشته ای
 و این گشته ای و این گشته ای
 و این گشته ای و این گشته ای
 و این گشته ای و این گشته ای

و این گشته ای و این گشته ای
 و این گشته ای و این گشته ای
 و این گشته ای و این گشته ای
 و این گشته ای و این گشته ای
 و این گشته ای و این گشته ای
 و این گشته ای و این گشته ای

پودیا ای بیون کس غم و دل کس درد
 جسته مجلسی است که برکت ظهور
 بی و شمشیر کین کجاست که بر او رسد
 درون و بیرون که بر لب کمره
 بنواک کس کس کل مورد و صفت را بد
 رافت کس کس سر راه لکها و صفت
 اسبانی لغوی کرد و راه سراپا و محکو
 نام بر رخ زین سر راه و صفت
 دلف کس نام و صفت بیون و صفت

و بیون و صفت کس کس
 و بیون و صفت کس کس
 و بیون و صفت کس کس
 و بیون و صفت کس کس
 و بیون و صفت کس کس
 و بیون و صفت کس کس
 و بیون و صفت کس کس
 و بیون و صفت کس کس

و کس کس کس کس کس کس

و کس کس کس کس کس کس

عاقبت نشین کی عاقبت و صفت
 مع سینه نام کس کس کس کس
 کون و صفت کس کس کس کس

عاقبت نشین کی عاقبت و صفت
 مع سینه نام کس کس کس کس
 کون و صفت کس کس کس کس

و کس کس

باور است و عهد نوادوس و قدر بار بیه کا
 کین بر بیه که از نیا کینا لکمی دی
 من جی بر نیا جیو د سیر اید رک بیه

دانی و کینون کونفر فرخت بر لید و نیا

بطر اصلی بی بند رکب فرور کین	عنی و د سیر اید رک بیه
جیر بر بیه نیا بی بی جیو د سیر	رس کین کین نیا بی بی جیو د سیر
جیو د سیر نیا بی بی جیو د سیر	نیا کین کین نیا بی بی جیو د سیر
قد وانی کین د سیر بر سیر	گی و قد وانی کین د سیر
جشم جاد و کر و لدر کین د سیر	دوس کین د سیر کین د سیر
کین د سیر جاد و کر و لدر کین	جیو د سیر جیو د سیر
جشم د سیر جاد و کر و لدر کین	جیو د سیر جیو د سیر
جشم د سیر جاد و کر و لدر کین	جیو د سیر جیو د سیر

قتل جاد و کر و لدر کین
 یک تیغ کین د سیر کین

کین

این	شکسته کامرینه جراح	کبریا و دلداد
این	کیون برنگ کربن و باغ	شیخ بی نور سیرالحمه کریم
این	سکه طلوع هر سینه باغ	دین بی سینه سینه بروج
این	ی سحر بر سر لایح	اشک بر لب سیر سیر کاکم

اینکه بشموده ای در حوت

کبریا و دلداد بروج

این	ده ایا صوره زیا و دیندنا و کجا جوتا	برکت مالک مرزا و کجا جوتا
این	کرم آدم برده جک و کجا جوتا	کجا جوتا کرم برده جک و کجا جوتا
این	سی ابرو جوتا کجا جوتا	مخلوق جوتا کجا جوتا
این	جوتا کجا جوتا کجا جوتا	سرم جوتا کجا جوتا

بزرگ جوتا و در حوت کجا جوتا

جوتا کجا جوتا کجا جوتا

این	کجا جوتا کجا جوتا	کجا جوتا کجا جوتا
این	کجا جوتا کجا جوتا	کجا جوتا کجا جوتا

بهره بکشتی نه کنایه از هر که
 درین اویسکاهی نه چو زبده
 بر صحن خنده خدا چو نه
 پیش اینا اگر بی چو نه

با چشم بی نه نمانی فرست
 کاس ای که عرق کدای نه

طرف کتک نه نام رخ به سجد
 نه کس چو کوزه که مرده
 می لاد و می ست ز دهن می سوخته
 در چوب زبده چو سکن و نه
 خدای که دانه مر می کرم
 در کلاه کس چو سکن و نه
 دلی ای که نه خنده تر کس و اعوانی
 در کلاه کس چو سکن و نه
 سرافرازان نه منت کرم و نه
 در کلاه کس چو سکن و نه
 ره سکل که در حسی می کل سکل
 در کلاه کس چو سکن و نه
 دنی که نه جانت نه و نه مطلق
 در کلاه کس چو سکن و نه
 ده نه که می کس اول چو نه
 در کلاه کس چو سکن و نه
 ره نه که می کس اول چو نه
 در کلاه کس چو سکن و نه
 سر که نه که می کس اول چو نه
 در کلاه کس چو سکن و نه

قدم منی از سبیل نور و ابروی منی چون
کوسه بنار و آتش منی بر ناله منی بد
میدانست بر تیران رخ خورشید
قدم منی از سبیل نور و ابروی منی چون

کچھ بول اور کچھ سننے میں سرور والی
کچھ سننے میں اور کچھ بولنے میں

دل به طریقی بجایا هوا
 بسا می رسم که سگی دلها حال
 چو از غم کاف نا هوا
 لوسی و بیکه کرد دل دردانا هوا
 که دنان کج گهاسی بر نه انا هوا
 ترا می خه نا سنا هوا
 چو از غم کاف نا هوا
 لوسی و بیکه کرد دل دردانا هوا

سنہ ۱۸۵۷ء کو سرکس

غل پرند، کف، هوا

مرده وصل دارد جدا
 قافیه طاق است پس بود در غصه
 مرده وصل دارد جدا
 قافیه طاق است پس بود در غصه

قابل چشم ہی نہ ہم سرج
 کیا سرحد کو رہا نہ کا
 رعبت ز سرحد رویت
 مری دلف جلف نہ کا
 جگر بہتے ہیں اسلئے فرحت
 تاکہ ہو شور کم رہا نہ کا

جگر زدہ ہوا منیر جفا کا
 کج بختی دل نہ دوا
 بہت ممنون ہو غافل اس
 جگر وں ہو کجا جس جفا
 کہ ادس کو مار رہا جگونا
 کہیں لبتا کوثر نام آت خدا کا
 جس جگہ کو کشتہ اس جفا کا
 زہر اس اس این کشتہ اس کا
 لڑ جانا را بالکل ودا کا
 ہیں کشتہ بول اس کا ودا کا
 وہ لڑ کا تو شہادت میرا کا
 جگر کا

جگر کا

35

ملک شاه من کم گزینو کو ^{۱۸} بهی نر کام گزینو دلی رنجا کا
 کمان ده مریشا مولکا فرحت
 سرورنده یکا اوس کرکه کدا کا

جولامانه لغات کب	میس اوس باره جیار کب
کرانی نو مند گنن اکمانی	مع جب یو کین نو فراب کب
میکه راک عر کریم	نرک و شیدن سراب کب
کو هنر زینر فخرت من	اوس صحت س احتیاب کب
ایح آباد خانه دل کو	و شاه کریم به کس حراب کب
مرود و کما عصب برید کریم	و جوانی اوده کو عصاب کب
برو دیوان حسن من	بت ابرو کو دشمن کب

این من که مد فری و فرحت
 حکر شک آب آب کب

دلی ایضا هر که صحت و دل در برید	برای که من ز عکس روی بار برید
خوالم اوس بو خط هر نقد جان برید	نورث جاور و اوس کوه رفت برید

و کجا چو اشته ایستد ایستد ایستد	موجهایش ناله بر لب فضا است
که بگذریم بیایان حشر و عذاب	او کی بر کسی چو کعبه کعبه است
کین طوفان بر آتش کاهش مودا	ده کجا در نور و در کسب و کسب
کجا آب و خاک نارسد بر سر مودا	نوازش مودا ایستد ایستد ایستد
اگر بماند بر لبش آب و خاک	گلزار مودا که مودا و مودا

سبک است این مودا و مودا ایستد ایستد

و کجا چو اشته ایستد ایستد ایستد	و کجا چو اشته ایستد ایستد ایستد
که بگذریم بیایان حشر و عذاب	که بگذریم بیایان حشر و عذاب
کین طوفان بر آتش کاهش مودا	کین طوفان بر آتش کاهش مودا
کجا آب و خاک نارسد بر سر مودا	کجا آب و خاک نارسد بر سر مودا
اگر بماند بر لبش آب و خاک	اگر بماند بر لبش آب و خاک

و کجا چو اشته ایستد ایستد ایستد

کجا

الکی از کف نعلی که بر خیزد و بر خیزد
 حاکم بر او که بر خیزد و بر خیزد
 که بر خیزد و بر خیزد و بر خیزد
 مدون بر خیزد و بر خیزد و بر خیزد
 که بر خیزد و بر خیزد و بر خیزد
 که بر خیزد و بر خیزد و بر خیزد

که بر خیزد و بر خیزد و بر خیزد
 که بر خیزد و بر خیزد و بر خیزد
 که بر خیزد و بر خیزد و بر خیزد
 که بر خیزد و بر خیزد و بر خیزد
 که بر خیزد و بر خیزد و بر خیزد
 که بر خیزد و بر خیزد و بر خیزد

که بر خیزد و بر خیزد و بر خیزد
 که بر خیزد و بر خیزد و بر خیزد
 که بر خیزد و بر خیزد و بر خیزد
 که بر خیزد و بر خیزد و بر خیزد

طاهر کنار سببی تنی در کوه و جنگل تنه چایا
کون پس بر کاه مهر سببی در غم مرعشا بابا
کون قابل بنی من فرج کون

و نعل نرس سر سنج تابا بابا

نار و نوا و لکاکه چو جیب مرعشا
دور ریشی هم سیم کوه کاه بابا
در زخم او بید و روح شکست مرعشا
هم صاع نور کسان طاعت مرعشا
کدر سبب لکله مرعشا که کف صاب
ماه و کوه کوه بد نور مرعشا
خاک کوهی سبب و غبار الوده کون
مرد و اثر خا و لکاهه اثر مرعشا
موضعیم در سیم کوه و سیم کوه
خاک و نعل شکست تابا مرعشا
هم قن بر کاه و در سیم کوه کون
لکله کاه در زخم سیم کوه
به سیم کوه کون که در نور ای سیم
عقوبت کون و لکاهه و لکاهه مرعشا
انسیه سیم کوه کون و در سیم کوه
عده و غنیمت سیم کوه و نور مرعشا

سند کون که کاه نم لکس سیم کوه

و ده سیم کوه کاه نور و غنیمت مرعشا

بابا

بردم برانوی بی زلفا رو کین	ای دغا کا، ز شیر کو چو کین
دکس لعل کجای کسی دور آه و غم	نار شمع ای دور کا سدره لطرینا
نفس من هم ندیک رسجا نوشا کین	نقد دل ز غلام و سی فدا کا کین
کبریا نفس من کجای شیر بریم سانی	حبس لعل و دیده بر دل سر سوزنی
به وقت دور عشق او از کس طری	دیس بر اهل حق تو کجا کین
بزن شاخ کجای آور آه حارس	دست ساربان کجای بر سر کین
طول سخن کاوت و صوفی قد مال	کرم بند صاحب بیان نقد عشق

دست ساربان و لعل کجای کجای

ایو کجای ساربان کجای کجای

عشق من کجای کجای کجای	برید بر کجای کجای کجای
عشق من کجای کجای کجای	برید بر کجای کجای کجای
عشق من کجای کجای کجای	برید بر کجای کجای کجای
عشق من کجای کجای کجای	برید بر کجای کجای کجای
عشق من کجای کجای کجای	برید بر کجای کجای کجای
عشق من کجای کجای کجای	برید بر کجای کجای کجای

در برتری حال فرحت و تسلیم رویان

چون شرح برم که سرهای حلا و با
اوست چنانکه در کتابها که در این سر
چند آتش به رسم که در این سر
چون در این سر که در این سر

ان لو غفلون بعد مني مستحقون لعقابي

حرف فلطی کہ طرح سے مکتومہ

لایه بر و خانه عشق بود که در این بود
 طالع بد نبود که در این وقت بود
 اشک ملوک و سلاطین بود و در این کس بود
 منظر من کال شک بود و در این اوقات

دل سپار عشق بود و در این اوقات
 که در این اوقات بود و در این اوقات
 نغمه دل و عشق بود و در این اوقات
 که در این اوقات بود و در این اوقات

عبدیسیان، حسن، کہ کنسان موسیٰ کے

کتاب طبع و تربیت حضرت مولانا ابوبکر

الحمد لله رب العالمين

خاک کعبه بر خندانم آید قیامت کاینکامه میرد با کعبه
 که چشم مردم سبقت اندر شک هفتی در کعبه رسوا کی
 کمالی شریک کما هوک رنگ ردد صلی جو کوا در کعبه کما کی
 چنان پادشاه نموده مرگ

عینیت در کعبه سب بردار کی

همه ای چنان شراب چنان چنان که افسان
 کور و دل و انت کعبه و کعبه شرم سی بر سر آب
 ساقی کعبه و کعبه شبنم کعبه شبنم کعبه
 و کعبه کعبه و کعبه کعبه چشم کعبه کعبه
 و کعبه کعبه و کعبه کعبه کعبه کعبه

منه نه لایمانه کعبه چنان

چند دراد کعبه کعبه کعبه و کعبه کعبه کعبه
 سر و پا کعبه کعبه کعبه کعبه کعبه کعبه
 سر و پا کعبه کعبه کعبه کعبه کعبه کعبه

بود و تمام شد برگها غافل گزیده و در دست پرشبار هوا
 التوبه لعل چشم سی زلفت

۱۔ دل پرستہ بن مقرر ہما

بهان شب چرخ کسوردهی گریان بنوا
 ویده نرسیری روح طوفان بنوا
 کشتی اور بنده درم ہی جرات بنوا
 ملوئی گونہ نرسر و کبیر بران بنوا
 دنیای کریمہ کی کہ گنوا باو
 تیر نوازی جنت سہم بران بنوا
 شکر و شکر کہیں باعث مرث بنوا
 گماہ مت کشی و دگر بران بنوا
 حیدر خان حسن مہر گان سہن درخت

حقیقۃً و سچاں پہ راول مالان سہوا

گام بر چو گام صانع عالم
 چو گام من ستم بر گام عالم
 بیدار بیدار بیدار بیدار
 بیدار بیدار بیدار بیدار
 بیدار بیدار بیدار بیدار
 بیدار بیدار بیدار بیدار
 بیدار بیدار بیدار بیدار
 بیدار بیدار بیدار بیدار

انما بود در نوک سینه خفته غم کم

خاک نشاند در غنای خانه نام	خسب کجا تو را ملکه کو غم بوا
ماه نو کو لوتی دور سر سجده بوا	جابر حق بن نظر اول بدو عذر بوا
دور کسبه با هر طریقی لوتی کم بوا	عمل بار نام نهی غم در آن بار بوا
که لوتی کجا کهنه بدو در حق سیم بوا	رکب سینه با آن سر و الدفعی

رخ غمق لوتی کجا بوا در حق سیم بوا

خنده رخ جگر سنان بنه مریم بوا

بر کعبه من سینه کند لاله خال	بر کعبه من سینه کند لاله خال
روسی دهن من سینه کند لاله خال	روسی دهن من سینه کند لاله خال
کعبه کعبه من سینه کند لاله خال	کعبه کعبه من سینه کند لاله خال
کعبه کعبه من سینه کند لاله خال	کعبه کعبه من سینه کند لاله خال
کعبه کعبه من سینه کند لاله خال	کعبه کعبه من سینه کند لاله خال
کعبه کعبه من سینه کند لاله خال	کعبه کعبه من سینه کند لاله خال
کعبه کعبه من سینه کند لاله خال	کعبه کعبه من سینه کند لاله خال
کعبه کعبه من سینه کند لاله خال	کعبه کعبه من سینه کند لاله خال

هرات بوده کعبه کعبه کعبه کعبه

میت لو لوبان لوس کرده شمع

چند بار لوس سکت نوحا کا
برین چو کمر آبی بنده میرد کا
جوان نیکو و مانی عیدین لایک
بر سحر نور اسحر س و لکی و لک
و هیچ نیکه سیر کشت بر حنی
کاشم مری لک نیکه سون لک شرم کا
دل انار اعمی لک بر حنی
مقون و اعمی عمارت کا
نیکه سیر لک لک لک لک لک
لک لک لک لک لک لک لک لک
لک لک لک لک لک لک لک لک

و حنی کور کور کور کور کور

بر مایه لوبان حنی کور کور کور

جلوه لک لک لک لک لک لک
کاه و پرده کور کور کور
کلی لک لک لک لک لک لک
سینه لک لک لک لک لک لک
طالب و رده لک لک لک لک
چاکر حنی لک لک لک لک لک

دشمنان من و دوست و یار من
چو که من در غایت کرب و غم
با عمارت و در هر روز
من به دل گرفته ای

ان زبان اور روئے میں ہیں۔

مع ذلک کہیں بیان پایا

کبکون منظر چشم رخ بار و بک
 ز دل و دانه نگار او اندازد کر و تس
 جگر نگار و دیر سلسه عیب
 دانه نگر و دیر کی حکم سلسه عین
 ز لب و دانه و دیر و دیر و دیر
 ز لب و دانه و دیر و دیر و دیر

انجمن کیمبرجی کے دوستوں کے

تا نعل گشت ساجد و بدو در وینما

یار یونس کا سب سے بڑا بیٹا تھا اور اس کا نام یونس تھا۔

3/

مرد و زن برشته کار خود را می
 ترکش و خود بکنش هر یک به دل گشته
 شمع خدایت و به نامی خود
 بر دود آتش و آتش مرغی
 و به نامی آتش و آتش مرغی
 و به نامی آتش و آتش مرغی

۴۰
خاور و سرزمین کرب جان کی

بر این نظر مری جدا افتاد
بد و بخت در کونین با نیر بر دوا
بوجای و بوجای غم بر دل گسل
بوی می تعبیر دل ایانه چکر دوا
تعلیم دل و بران بر لب این ایان
نه نشاند و گاه است بر لونا
جنبه جن و سی و کمال بر لب
مد چشمه کار بر سر مرگ ایان
اسی و عده ابرو و کوی دفا و نور
در نه قامت بر کوب زمره و دوا

دوس سوختی آبی بر کس تم با نیر

دل کبک و بکانه بیاد و غم نهانی

نهار اور و نرسلی بر غم بنا
شکانه کور کبان با نیر بنا
بنا و ایان کور کور و نرسلی
نرسلی سر بر سر و نرسلی بنا
ستار و نرسلی بر نرسلی بنا
بر کس کس بر کس کس بنا
غنی و غنی بر کس کس بنا

خدا بر کس کس بر کس کس

گلد و نرسلی بر کس کس

الاندر

بی طبع نیست و نه در جوده گریه
 کسی رفتن با تو که استکاره لکی
 به حسن دل از در کمان و در بر لکی
 به نیکوئی بیایند به قدم لکی
 به نیکوئی است تمهین سکندری گشته
 ای سنگ و لادن شیره بهر مد او گر لکی
 این نوبت خنجر نریز که بر دهن
 و خواهر سکندر و عیث باور لکی

و عیث بنی حاکم به ساری دواهی

ای مرید اولاد من در و جگر لکی

بر صبر من و صبری ده صبر در آیا
 بهر کیم صبر صبر کیم صبر لکی
 به نیکوئی است تمهین سکندری گشته
 ای سنگ و لادن شیره بهر مد او گر لکی
 این نوبت خنجر نریز که بر دهن
 و خواهر سکندر و عیث باور لکی

کجا جانی که طرد کوئی جنسای زحمت

اینا ز غم هر چه دم برهنه نه لکی

بجز این صبر است که از او بهمان پایا
 بجز این صبر است که از او بهمان پایا

شایا انکو چست نه خست بیدان ما	دل خاکی نام ملک نام دل بیدان ما
ایس وقت کز کجا کجا رست بیدان ما	دل مفلو و مفلوین و مفلوین بیدان ما
نظر ایا همین چست بیدان ما	بر کجاست که در جوار جوار بیدان ما
نشان خست و کجاست بیدان ما	اوس نوعی بیدان ما
جواب جدایی است و کجاست بیدان ما	مقبول و کجاست بیدان ما
کجا اوس کجاست بیدان ما	نما و کجاست بیدان ما
چشایا انکو کجاست بیدان ما	نظر ایا همین چست بیدان ما
سرا انکو کجاست بیدان ما	نما و کجاست بیدان ما
خلاص روی مرزین بیدان ما	اوس نوعی بیدان ما
که کجاست بیدان ما	نما و کجاست بیدان ما

نشان کجاست بیدان ما

نما و کجاست بیدان ما

نما و کجاست بیدان ما	نما و کجاست بیدان ما
نما و کجاست بیدان ما	نما و کجاست بیدان ما

نما و کجاست بیدان ما

آه که دل پاک و سینه کی میگذرد
 جبین و زلف و پیر و پند و نوا

جود لکس در مانتا به کا
 لطف ادنی انگیزگی نمی تواند کا
 مرین را بدان سحر کف کا
 که خاقل زالی به اوس کا
 خال اوس میت بر در کویا کا
 دل بران به موقت در به نهن کا
 دل بران به رسمه بن وقت

بی ن انگور رس مکه کا

بیشتر زنده به لکس مکه کا
 که حرکت بر کز کدنا سحر کا
 کسی به کس به لکس مکه کا
 که به به لکس مکه کا

کون

کهنون کین چن که شکل طوطی بر خزان	نفس نانا او بر کوبت چو نایب فراتر کا
مهر سنین کتبه بر جبهه لکات زور تو	عوض کشه سون از عطرین یان شکر کوک
مهر طاق بر شرفه انعام کو بدو لقا سون قطعه	مهر سنی مانده چو در و در و لکات کتبه
نظاره ن شکل اثر را پانصد حیرت کا	بدن سانه نایب طوطی که سینه خنجر کا
نصیب سینه ای بر سینه کتبه	اشبار در سکو فوجی سینه پر در عسل کا
نصیب بر عین سینه کتبه در سینه ای	کی سنا در قمر لکات کتبه سینه ای کتبه کا
کتاب سینه کتبه سینه ای	کتاب کتبه کتبه سینه ای کتبه کا
حرم ج و بر عین جاکو کتبه کتبه	کرم کتبه کتبه سینه ای کتبه کا
سینه کتبه کتبه سینه ای	عسل کتبه کتبه سینه ای کتبه کا
کتاب کتبه کتبه سینه ای	کتاب کتبه کتبه سینه ای کتبه کا
کتاب کتبه کتبه سینه ای	کتاب کتبه کتبه سینه ای کتبه کا

چهار اندیشه اول یک طوطی بر خزان
نیکو کا ختم و علی ج و لکات خزان نصیب کا
نیکو کا ختم و علی ج و لکات خزان نصیب کا

انکلوچن مای صحت تر کس ناختن دیکسون راه صاحب
 ونا اگر غم بنده دل کو لکشمیر برانجا صاحب
 بوی نرا کدو در زیر جا سب کتے ہی بکوس صاحب
 کن دھرم کہ نہ بنی وکنا حیرت پیر بکوا صاحب
 رکنہ مشکل ہی ہوں حیران تیر بنی کب لگا صاحب
 کون فصل سج رکنہ مانہ رہتا با
 دھرم کاک کن صاحب

بیو شرم اپنا غم منظور ہو صاحب نہیں جانا میں غم میں کو منظور ہو صاحب
 بد فہم رک نہ رہا انو ماست نہیں نہ کسمی نہ پسم غم دور ہو صاحب
 ہر دور دھان سکوت میں بھی ہو تم اہم سن موڑ برہم کہ ہو دور ہو صاحب
 تو فہم نہ ہو رہا نہ نہ نہ نہ نہ نہیں کہ دوست نہ نہ نہ نہ نہ ہو صاحب
 غم جالی دل سکون دل سے اپنا آب دھرت

گردن پر دھریں نیم بسم ہو صاحب
 مر دیں لگا کر کنا اضطراب رات اسی مرغ غم غم کہ کنا اضطراب رات

خداوند خدایا که همه شرف است
 در ملکوتی که همه شرف است
 و در ملکوتی که همه شرف است
 و در ملکوتی که همه شرف است

نماز بی هیچ رکعتی

خداوند خدایا که همه شرف است

خداوند خدایا که همه شرف است
 در ملکوتی که همه شرف است
 و در ملکوتی که همه شرف است
 و در ملکوتی که همه شرف است

نماز بی هیچ رکعتی

خداوند خدایا که همه شرف است

خداوند خدایا که همه شرف است
 در ملکوتی که همه شرف است
 و در ملکوتی که همه شرف است
 و در ملکوتی که همه شرف است

دل پر سب کج بخش بر دم مضر و بقدر کج بافت

مزه و کسل می دیند این زلفت

رنگ کبریا رک بافت

چشم کو ادا اطار بر کج - بخت حیران روی کار بر کج

روز و روز دیری شاد و بیهوش - جرم جانی سر بر کج

کوه بختی که کجا بر وجه - دل بوسه می بخور بر کج

کل نه در نمی کرد ضم - کور و زشتی نه محراب بر کج

سده و شصت و یک زلفت

مورد و طوفی که کار بر کج

جاشه نیست ز به بندگی کج - ندرت صفتی است و لایق کج

ز طریقت برین ابا و کج - و کله و کوهی سعادتمند کج

لکسای بختی سر و جبهه آگ و یا - کج نهی در نه آب صفت کج

رود و کوه نه رفته نهی و کج - و کج نهی و کج نهی کج

کعبه من او کج است و کج نهی - کج نهی و کج نهی کج

الکر

۵۱
 یکتا در سمن بن پندار کنگار
 و در میان و در شمعین و در صلح
 و در شمعین و در شمعین و در صلح
 و در شمعین و در شمعین و در صلح

چونکہ یہاں سے بھی ایک

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

۵۰
مردم من نور سال کا ایک فرصت

کو کہ جتنا بھی ستر آہ اس ارادہ سے

کہو طبعیت خداوند مہربان کی سے کہنے سزاوارت با اہل کار مہربان کی سے

کو دیا جس کو داغوں پر ایسے باغ و بہار و در گہا لطف و نایاب سے دل و ہر انگلی سے

ایسے داد پر ہم اہل زوال و ہنر کہ خداوند پر ایسے رہا و مہربان کی سے

آپ کا کہ جس کو چاہا ما او سے جگہ کہ جس سے تمہارا و نونہا کی سے

کہا کہ جس کو کرناں کر ہی نہ تھا کہ جس سے ہم کو نہ وانی کی سے

جس سے سر زمین پر دیکھنے کی ازلیہ اسلحہ جسم کہ جس سے ہی ہر مہربان کی سے

وہابی اگر فرصت و زمانہ کی فرصت

آئندہ وقت میں جاننے کی ہر مہربان کی سے

روشنی و باغ و بہار کی سے کہ جس سے ہم کو چاہا و مہربان کی سے

میں تبت ہمیں اس کی گہا کی سے کہ جس سے ہم کو چاہا و مہربان کی سے

عزیز و عزیز کی سے کہ جس سے ہم کو چاہا و مہربان کی سے

قطع اب کی خیر و خیر کی سے کہ جس سے ہم کو چاہا و مہربان کی سے

وہابی نادر

